

Republika Hrvatska
Općinski sud u Vinkovcima
Stalna služba u Županji
Veliki kraj 48
32270 Županja

Poslovni broj: P-144/2026-10

U I M E R E P U B L I K E H R V A T S K E

P R E S U D A

Općinski sud u Vinkovcima, OIB: 77561654785, Stalna služba u Županji, po sucu Tomislavu Juzbašiću kao sucu pojedincu, u pravnoj stvari tužitelja Ivana Zirdum iz Cerne, Kralja Zvonimira 29, OIB: 07655948756, zastupanog po punomoćniku Andreju Gariću, odvjetniku iz Slavonskog Broda, protiv tuženika Hrvatska poštanska banka d.d., Zagreb, Jurišićeva 4, OIB: 87939104217, zastupanog po punomoćniku Jurici Barbariću, odvjetniku iz Vinkovaca, radi utvrđenja ništetnosti i isplate, nakon zaključene glavne, javne i usmene rasprave, održane 9. lipnja 2026., u nazočnosti tužitelja i punomoćnika tužitelja, i zamjenika punomoćnika tuženika, te potom donesene i objavljene presude na ročištu za objavu održanom 23. srpnja 2026.,

p r e s u d i o j e

I. Utvrđuje se da je ništetna odredba iz čl. 8. Ugovora o dugoročnom nenamjenskom kreditu broj 9916081505, sklopljenog dana 14. studenog 2014. godine između tužitelja Ivana Zirdum iz Cerne, Kralja Zvonimira 29, OIB: 07655948756, i tuženika Hrvatska poštanska banka d.d., Zagreb, Jurišićeva 4, OIB: 87939104217, u dijelu odredbe koji glasi: "Za obradu kreditnog zahtjeva Banka obračunava i naplaćuje naknadu u visini 0,55% (nula cijelih pedeset pet posto) od iznosa odobrenog kredita sukladno Uvjetima."

II. Nalaže se tuženiku Hrvatska poštanska banka d.d., Zagreb, Jurišićeva 4, OIB: 87939104217, da tužitelju Ivanu Zirdum iz Cerne, Kralja Zvonimira 29, OIB: 07655948756, na ime naplaćene naknade za obradu kredita isplati iznos od 156,71 EUR (sto pedeset šest eura i sedamdeset jedan cent), sa zakonskom zateznom kamatom koja na taj iznos teče od 18. studenog 2014. pa do isplate, po stopi zatezne kamate koja se od dospijeća do 31. srpnja 2015. određuje u visini eskontne stope Hrvatske narodne banke koja je vrijedila zadnjeg dana polugodišta koje je prethodilo tekućem polugodištu uvećane za pet postotnih poena, od 1. kolovoza 2015. do 31. prosinca 2022. po stopi koja se određuje, za svako polugodište, uvećanjem prosječne kamatne stope na stanja kredita odobrenih na razdoblje dulje od godine dana nefinancijskim trgovačkim društvima, izračunate za referentno razdoblje koje prethodi tekućem polugodištu za tri postotna poena, od 1. siječnja 2023. do 29. prosinca 2023. po stopi koja se određuje za svako polugodište, uvećanjem kamatne stope koju je Europska središnja banka primijenila na svoje posljednje glavne operacije refinanciranja koje je obavila prije prvog kalendarskog dana tekućeg polugodišta za tri postotna poena, a od 30. prosinca 2023. pa do isplate po stopi koja se određuje za svako polugodište uvećanjem referentne stope za tri postotna poena, pri čemu se za

prvo polugodište primjenjuje referentna stopa koja je na snazi na dan 1. siječnja, a za drugo polugodište referentna stopa koja je na snazi na dan 1. srpnja te godine; sve u roku od petnaest dana.

III. Nalaže se tuženiku Hrvatska poštanska banka d.d., Zagreb, Jurišićeva 4, OIB: 87939104217, da tužitelju Ivanu Zirdum iz Cerne, Kralja Zvonimira 29, OIB: 07655948756, plati prouzročeni parnični trošak u iznosu od 221,64 EUR (dvjesto dvadeset jedan euro i šezdeset četiri centa) zajedno sa zakonskom zateznom kamatom koja na taj iznos teče od 23. srpnja 2026. pa do isplate, po stopi koja se određuje, za svako polugodište, uvećanjem referentne stope za tri postotna poena, pri čemu se za prvo polugodište primjenjuje referentna stopa koja je na snazi na dan 1. siječnja, a za drugo polugodište referentna stopa koja je na snazi na dan 1. srpnja te godine, sve u roku od petnaest dana; a odbija se kao neosnovan zahtjev tužitelja za naknadu daljnjeg potraživanog troška u iznosu od 25,00 EUR.

IV. Odbija se kao neosnovan zahtjev tuženika za naknadu troška parničnog postupka u iznosu od 194,14 EUR.

Obrazloženje

1. Tužitelj je u tužbi naveo da je 14. studenog 2014. sa tuženikom sklopio Ugovor o dugoročnom nenamjenskom kreditu broj 9916081505 (dalje u tekstu: Ugovor o kreditu), prema kojem je tuženik kao kreditor tužitelju kao korisniku kredita odobrio i stavio na raspolaganje kredit u kunskoj protuvrijednosti iznosa od 28.000,00 EUR, prema srednjem tečaju tečajne liste tuženika važeće na dan korištenja kredita, sa rokom otplate od sto osamdeset mjeseci.

1.1. Tužitelj je naveo da je Ugovor o kreditu bio tipski ugovor, te da je u čl. 8. istoga ugovorena naknada za obradu kreditnog zahtjeva, i to u jednokratnom iznosu od 0,55% od ukupnog iznosa kredita, koja se naplaćuje prilikom prvog korištenja kredita. Naveo je da mu je tuženik po osnovi navedene odredbe čl. 8. Ugovora o kreditu, prilikom isplate kredita 17. studenog 2014., naplatio naknadu za obradu kreditnog zahtjeva, u kunskoj protuvrijednosti iznosa od 156,71 EUR.

1.2. Tužitelj je naveo da se o predmetnoj ugovornoj odredbi o takozvanoj ulaznoj naknadi nije pojedinačno pregovaralo između tužitelja i tuženika, već da je ista kao takva od strane tuženika unaprijed formulirana i implementirana u Ugovor o kreditu kao tipski ugovor, na koji tužitelj kao potrošač nije imao utjecaja.

1.3. Tužitelj je naveo da mu nije bila razjašnjena relacija odnosa između iznosa predmetne naknade i usluga na ime kojih se ista naplaćuje; kao i da odredba čl. 8 Ugovora o kreditu nije bila ugovorena u dobroj vjeri, te da je suprotno načelu savjesnosti i poštenja uzrokovala značajnu neravnotežu u pravima i obvezama ugovornih strana na štetu tužitelja kao potrošača, zbog čega je ista nepoštena i ništetna, te ne proizvodi pravni učinak.

1.4. Tužitelj je zaključno naveo da s obzirom da je tuženik temeljem navedene nepoštene odredbe o ulaznoj naknadi iz čl. 8. Ugovoru o kreditu, istu naplatio i time stekao nepripadajuću imovinsku korist; da je tuženik kao nepošten stjecatelj, sukladno odredbi čl. 1115. Zakona o obveznim odnosima ("Narodne novine" broj: 35/05, 41/08 i 125/11, dalje u tekstu: ZOO), naplaćenu naknadu dužan vratiti tužitelju, zajedno sa pripadajućom zakonskom zateznom kamatom.

1.5. Tužitelj na temelju naprijed izloženog, predlaže da sud donese presudu kojom će se utvrditi da je ništetna odredba iz čl. 8. Ugovora o kreditu koja glasi: "Za obradu kreditnog zahtjeva Banka obračunava i naplaćuje naknadu u visini 0,55% (nula cijelih pedeset pet posto) od iznosa odobrenog kredita sukladno Uvjetima."; te da se

naloži tuženiku da tužitelju na ime naplaćene naknade za obradu kredita isplati iznos od 156,71 EUR, sa zakonskom zateznom kamatom koja na taj iznos teče od 18. studenog 2014. pa do isplate; kao i da tuženik tužitelju naknadi troškove predmetnog parničnog postupka sa zakonskom zateznom kamatom od dana donošenja prvostupanjske presude pa do isplate.

2. Tuženik je u odgovoru na tužbu naveo da u cijelosti osporava osnovu tužbenog zahtjeva, s tim da je na pripremnom ročištu održanom 19. svibnja 2026. naveo da ne osporava visinu kondemnatornog dijela tužbenog zahtjeva, odnosno da ne spori da je od tužitelja 17. studenog 2014. naplaćena naknada za obradu kreditnog zahtjeva u protuvrijednosti iznosa od 156,71 EUR.

2.1. Tuženik je prvenstveno istaknuo prigovor zastare tužiteljeve tražbine. Naveo je da je zastarni rok u vezi tužiteljevog potraživanja opći zastarni rok od pet godina od dana stjecanja u svezi kojeg tužitelj potražuje isplatu, te da je stoga, s obzirom da je naknadu za obradu kreditnog zahtjeva po osnovi čl. 8. Ugovora o kreditu stekao 17. studenog 2014., a tužbeni zahtjev je podnesen 9. ožujka 2026., protekao rok od pet godina od kada je tuženik stekao uplatu predmetnog iznosa naknade od strane tužitelja, iz čega proizlazi da je u pogledu istoga nastupila zastara tužiteljeve tražbine.

2.2. Tuženik je nadalje naveo da za utvrđenje ništetnom određene ugovorne odredbe kumulativno moraju biti ispunjeni sljedeći uvjeti: da se o toj odredbi nije pojedinačno pregovaralo, da je odredba i/ili nejasna, i/ili teško razumljiva i/ili teško uočljiva, te da je odredba suprotna načelu savjesnosti i poštenja i da stoga uzrokuje znatnu neravnotežu u pravima i obvezama ugovornih strana na štetu potrošača.

2.3. Tuženik je naveo da čl. 8. Ugovora o kreditu jasno propisuje da se tužitelj tuženiku obvezuje platiti naknadu za obradu kreditnog zahtjeva, pri čemu je iznos te naknade jasno i razumljivo izražen u postotku od 0,55 % od iznosa kredita. Smatra da je ta odredba u Ugovoru o kreditu jasno postavljena i smještena na vidljivo mjesto, dakle da je jasna i uočljiva, bez ikakvih dodatnih uvjeta predviđenih posebnim odredbama koji bi bili napisani manjim slovima ili uključeni u fusnotu.

2.4. Tuženik je naveo da je postojanje i naplaćivanje naknade za obradu i administraciju kredita u vrijeme sklapanja Ugovora o kreditu bilo uvriježeno u praksi banaka, te da je tužitelj u svakom trenutku bio slobodan pregovarati s tuženikom oko plaćanje predmetne naknade. Naveo je da tužitelj nije potkrijepio niti jednim dokazom tvrdnju da se o spornoj odredbi Ugovora o kreditu nije pojedinačno pregovaralo, niti da je pokušao dokazati da se radilo o formularnom ili tipskom ugovoru na čiji sadržaj tužitelj nije imao utjecaja.

2.5. Tuženik je nadalje naveo da su svi ugovori o potrošačkom kreditu koje sklapa ili je sklopio s korisnikom kredita, prilagođeni individualnim okolnostima tog korisnika, te da se ugovori o kreditu između različitih korisnika kredita razlikuju po ključnim faktorima kao što su kamatna stopa, iznos glavnice, rok vraćanja i drugi uvjeti.

2.6. Nadalje je naveo da je odredbom čl. 4. st. 2. Direktive Vijeća Europske unije 93/13/EEZ od 5. travnja 1993. o nepoštenim odredbama u potrošačkim ugovorima (dalje u tekstu: Direktiva), čiji tekst je inkorporiran Zakonom o zaštiti potrošača u hrvatsko nacionalno zakonodavstvo, propisano da se procjena o tome jesu li neke odredbe nepoštene ne odnosi na definiciju glavnog predmeta ugovora ni na primjerenost cijene i naknade na jednoj strani i isporučene usluge i robu, na drugoj, sve dok su te odredbe jasno i razumljivo sastavljene. Naveo je da Direktiva propisuje takozvano načelo transparentnosti koje je razvijeno u praksi Suda Europske unije kao načelo temeljem kojega u trenutku ugovaranja određenog pravnog posla, potrošaču odredbe ugovora moraju biti razumljive ne samo na formalnoj i gramatičkoj razini, nego

i na način da mu je pruženo dovoljno informacije temeljem kojih može shvatiti ekonomske posljedice ugovaranja određene odredbe. Naveo je da je odredbom čl. 83. Zakona o zaštiti potrošača ("Narodne novine" broj 96/03, dalje u tekstu: ZZP/03) propisano da će sud prilikom ocjene poštenosti određene ugovorne odredbe uzeti u obzir prirodu robe ili usluge koja je predmet ugovora, sve okolnosti koje su prethodile i koje su pratila sklapanje ugovora, druge ugovorne odredbe te, ukoliko postoji, drugi ugovor koji se odnosi na ugovor koji se ocjenjuje i koji predstavlja glavni ugovor. Naveo je da iz navedenog proizlazi da kako Direktiva, tako i ZZP/03, utvrđuju kriterije na temelju kojih se ocjenjuje poštenost ugovorne odredbe, što znači da je i u ovom konkretnom slučaju nužno razmotriti informacije koje su tužitelju kao potrošaču bile dostavljene, kao i okolnosti koje su postojale prije i tijekom sklapanja Ugovora o kreditu.

2.7. Tuženik je naveo da je tužitelja u cijelosti informirao o njegovoj obvezi na plaćanje naknada za obradu i osiguranje kredita, te da nema ikakvog zakonskog uporišta u tada primjenjivim propisima, a niti uporišta u sudskoj praksi, da je nedopuštena ugovorna odredba prema kojoj je tuženik imao pravo na naknadu za obradu kreditnog zahtjeva u svezi Ugovora o kreditu.

2.8. Tuženik je naveo da se iz sadržaja Ugovora o kreditu jasno može zaključiti da se u pogledu odredbe čl. 8. Ugovora o kreditu ne radi o prikrivenoj odredbi, već o izričitim, jasno vidljivim i konkretno (u postotku) definiranim uvjetima, kao i da je tužitelj, nakon što je pročitao Ugovor o kreditu i upoznao se s njegovim uvjetima, imao potpunu mogućnost odlučiti hoće li sklopiti isti ili od njega odustati.

2.9. Tuženik se u prilog svojim tvrdnjama o neosnovanosti tužbenog zahtjeva poziva na sudsku praksu iz odluka: Županijskog suda u Splitu, poslovni broj GŽ-1215/2020 od 24. veljače 2021. i Županijskog suda u Zagrebu, poslovni broj GŽ-2101/2022-4 od 11. listopada 2022.

2.10. Tuženik radi izloženog predlaže da sud odbije tužbeni zahtjev tužitelja kao neosnovan i obveže tužitelja na plaćanje prouzročenih parničnih troškova tuženiku, zajedno s pripadajućom zateznom kamatom po stopi sukladno odredbi čl. 29. ZOO-a, tekućom od dana donošenja presude u ovom predmetu.

3. Tužitelj se u podnesku od 22. travnja 2026. očitovao na tuženikov odgovor na tužbu, te je prvenstveno naveo da je sudska praksa na koju se poziva tuženik neprihvatljiva, jer da je recentna sudska praksa Vrhovnog suda Republike Hrvatske i županijskih sudova u Republici Hrvatskoj na strani tužitelja, te da sudovi u istovjetnim pravnim slučajevima ukazuju na osnovanost predmetnog tužbenog zahtjeva.

3.1. Tužitelj je u odnosu na tuženikov prigovor zastare predmetne tražbine naveo da se u ovoj pravnoj stvari radi o tužbi radi utvrđenja ništetnosti i restitucijskog zahtjeva kod potrošačkog ugovora, te da se zastara u tom slučaju ne računa od vremena izvršenog plaćanja, nego od utvrđenja ništetnosti. Tužitelj je naveo da u predmetnom slučaju zastara dakle ne može niti započeti teći prije donošenja pravomoćne presude kojom će se utvrditi ništetnost sporne odredbe Ugovora o kreditu, što je u skladu sa pravnim shvaćanjem Vrhovnog suda Republike Hrvatske, iznesenim pod poslovnim brojem Su-IV-47/2020- 2 od 30. siječnja 2020., i priopćenjem tog suda objavljenog na web stranici Vrhovnog suda Republike Hrvatske 28. travnja 2021., u kojem je navedeno da je Su Europske unije u presudi C-485/19 od 22. travnja 2021., zauzeo identično stajalište kao i Vrhovni sud Republike Hrvatske, prema kojemu se zastara restitucijskog zahtjeva kod potrošačkih ugovora u slučaju ništetnosti računa od takovog utvrđenja, a ne od izvršenog plaćanja. Tužitelj je naveo da je to pravno stajalište izraženo i u presudi Vrhovnog suda Republike Hrvatske, poslovni broj Rev- 2245/2017-2 od 20. ožujka 2018.

3.2. Tužitelj je u pogledu nepoštenosti odredbe o takozvanoj ulaznoj naknadi naveo kako su ciljevi Direktive implementirani kako u Zakon o zaštiti potrošača tako i u odredbe čl. 295. i čl. 296. ZOO-a, i to radi ostvarenja zaštite jednakosti prava šireg kruga sudionika obvezno-pravnih odnosa (čl. 16. ZOO-a) u ugovaranju općih uvjeta ugovora. Naveo je da su po osnovi odredbe čl. 295. ZOO-a, opći uvjeti ugovora ugovorne odredbe sastavljene za veći broj ugovora koje jedna ugovorna strana (sastavljač) prije ili u trenutku sklapanja ugovora predlaže drugoj ugovornoj strani, bilo da su sadržani u formularnom (tipskom) obrascu ugovoru, bilo da se na njih ugovor poziva. Nadalje, da su prema odredbi čl. 296. ZOO-a, ništetne odredbe općih uvjeta ugovora koje protivno načelu savjesnosti i poštenja prouzroče očiglednu neravnopravnost u pravima i obvezama strana na štetu suugovaratelja sastavljača ili ugrožavaju postizanje svrhe sklopljenog ugovora, čak i ako su opći uvjeti koji ih sadrže odobreni od nadležnog tijela. Tužitelj je naveo da imajući u vidu navedene odredbe ZOO-a, da je razvidno kako je u svakom pojedinom slučaju potrebno utvrditi je li riječ o odredbama suprotnim načelu savjesnosti i poštenja te jesu li te odredbe prouzročile očitu neravnopravnost u pravima i obvezama ugovornih strana, odnosno ugrožavaju li navedene odredbe postizanje svrhe sklopljenog ugovora.

3.3. Tužitelj je naveo da je analizom Ugovora o kreditu razvidno da je tekst istoga sastavljen u banci - od strane tuženika, potpisan i predan klijentu – tužitelju radi solemnizacije istoga; te kako je Ugovor o kreditu formularni, tipski ugovor koji sadrži skup ugovornih klauzula određenih kao model za sklapanje budućih ugovora, odnosno kako je istim bila isključena mogućnost pregovaranja o pojedinim elementima ugovora. Naveo je da se u predmetnom slučaju nije pojedinačno pregovaralo o odredbi čl. 8. Ugovora o kreditu, odnosno o troškovima takozvane ulazne naknade, te da tužitelj uopće nije na bilo koji način mogao individualno pregovarati o toj odredbi i imati utjecaj na njezin sadržaj, budući da je ista bila unaprijed formulirane od strane tuženika.

3.4. Tužitelj je naveo da mu je kao korisniku predmetnog kredita ostalo nepoznato koji su troškovi obuhvaćeni naplatom takozvane ulazne naknade za odobravanje kredita, te da je to, zajedno sa činjenicom nemogućnosti pregovaranja o spornoj odredbi čl. 8. Ugovora o kreditu, rezultiralo dovođenjem tužitelja u neravnopravan položaj, koji je za posljedicu imao znatnu neravnotežu u pravima i obvezama između strana zaključenog ugovora na štetu tužitelja, a radi čega se odredba čl. 8. Ugovora o kreditu kojom se tužitelju kao korisniku kredita nameće plaćanje naknade za obradu kreditnog zahtjeva, ima smatrati nepoštenom i posljedično ništetnom.

3.5. Tužitelj je naveo da je pravno stajalište da su ugovorne odredbe o naknadi za obradu kreditnih zahtjeva nepoštene i ništetne, te da se te naknade ukoliko su naplaćene moraju vratiti potrošaču koji to tužbom zatraži, i to uz obračun zateznih kamata od dana kada su bile naplaćene; izraženo u brojnoj sudskoj praksi, pa tako između ostalog i u odlukama Vrhovnog suda Republike Hrvatske, i to: poslovni broj Rev-673/2023-2 od 13. veljače 2024., poslovni broj Rev-715/2024-2 od 22. svibnja 2024. i poslovni broj Rev-1051/2023-2 od 3. travnja 2024.

3.6. Tužitelj je nadalje u pogledu netransparentnosti ugovorne odredbe o naknadi za obradu kreditnog zahtjeva (čl. 8. Ugovora o kreditu), naveo da se sustav zaštite uspostavljen Direktivom temelji na ideji da se potrošač nalazi u slabijem položaju u odnosu na prodavatelja robe ili pružatelja usluga, osobito u vidu razine obaviještenosti, te da po stavu Suda Europske unije zahtjev jasnog i razumljivog teksta iz čl. 5. Direktive ne pretpostavlja samo gramatičku razumljivost ugovorne odredbe o naplati naknade za odobrenje kredita za potrošača, već i da sukladno točki 67. Presude Suda Europske unije u spojenim predmetima C-224/19 i C-259/19 od 16. srpnja 2020.,

ugovor treba transparentno opisivati konkretan način funkcioniranja mehanizma na koji se ista odnosi, kao i odnos između tog mehanizma i onoga predviđenog drugim odredbama, i to tako da potrošač na temelju preciznih i razumljivih kriterija može procijeniti ekonomske posljedice koje za njega proizlaze. Tužitelj je naveo da u skladu sa iznesenim stajalištem Suda Europske unije, nacionalni sud u svakom pojedinom postupku mora ispitati jasnoću i razumljivost sporne odredbe, s obzirom na sve činjenične elemente i informacije koje je tuženik kao davatelj kredita pružio tužitelju kao korisniku kredita prilikom pregovaranja o sklapanju ugovora o kreditu, a iz čega je razvidna pogrešnost tuženikovog tumačenja članka 4. st. 2. i čl. 5. Direktive, po kojem bi predmetne ugovorne odredbe o ulaznoj naknadi bez potrebe ispitivanja bile transparentne "same po sebi".

3.7. Tužitelj je nadalje naveo da se sukladno stajalištu Suda Europske unije, kao ugovorne odredbe koje su obuhvaćene pojmom "glavni predmet ugovora" trebaju shvatiti samo one koje utvrđuju bitne činidbe tog ugovora i koje ga kao takve određuju, dok se sve ostale odredbe imaju smatrati akcesornima, te da stoga ni okolnost da je naknada za otvaranje kredita eventualno bila uključena u trošak istoga, ne znači i da ista predstavlja njegovu bitnu činidbu niti da ulazi u odredbe o predmetu ugovora i primjerenosti cijene, pa da posljedično tome takva odredbe nije isključena, već podliježe provođenju testa (ne)poštenosti prilikom provođenja kojega se mora preispitati iznos naplaćene naknade i zauzvrat pružene usluge. Naveo je da u tom smislu, činjenica da je trošak naknade za obradu kreditnog zahtjeva po osnovi odredbe čl. 8. Ugovora o kreditu bio određen u postotku od odobrenog iznosa kredita, a ne u nominalnom iznosu, potvrđuje navode tužitelja kako tom naknadom nisu bili "pokriveni" bilo kakvi eventualno nastali stvarni troškovi koje bi tuženik imao pri odobravanju kredita, jer takvi ni u kojem slučaju nisu determinirani visinom odobrenih kreditnih sredstava.

3.8. Tužitelj je naveo da troškovi obrade kreditnog zahtjeva (takozvane ulazne naknade), ako su i postojali, nikako nisu smjeli pasti na teret tužitelja, jer je tuženik financijska institucija kojem odobravanje kredita predstavlja jednu od usluga koju isti redovito pruža, te da je tuženik stoga bio dužan organizirati svoje poslovanje na način da eventualno nastale troškove u postupku odobravanja kredita ukalkulira i podmiri iz kamate koju je naplaćivao od tužitelja prilikom otplate kredita.

3.9. Tužitelj je naveo da radi naprijed izloženog, a osobito imajući u vidu kako tuženik u odgovoru na tužbu i nadalje drži da u pogledu Ugovora o kreditu nije bio u obvezi tužitelju kao potrošaču pojasniti odnos i strukturu naplaćene naknade za obradu kreditnog zahtjeva, kao niti svrhu iste, te budući da tuženik kao strana koja je sastavljala Ugovor o kreditu, u sadržaj istoga nije unio podatak o tome kakav je to valjani i ekonomsko opravdani razlog zbog kojega je navodno bilo neophodno ugovoriti plaćanje te naknade, ili pak zašto visina iste ovisi o iznosu odobrenog kredita; da je razvidno da tužitelj prije sklapanja Ugovora o kreditu nije imao pristup ni hipotetskim razlozima koji bi eventualno opravdavali iznos tako naplaćene naknade, niti je imao saznanja o tome na što se konkretno odnose ti troškovi, pa da je stoga odredba čl. 8. Ugovora o kreditu, o kojoj tužitelj nije mogao pregovarati sa tuženikom i koje je proizvele znatnu neravnotežu u pravima i obvezama između ugovornih strana na štetu tužitelja kao potrošača, nepoštena i ništetna.

3.10. Tužitelj je naveo da ujedno izražava i sumnju da mu je tuženik postupanjem na opisani način, suštinski, u dva navrata obračunao i naplatio istu "uslugu", i to najprije kroz naplatu naknade za obradu kreditnog zahtjeva, a potom i kroz naplatu ugovorene kamate.

4. U predmetnom postupku provedeni su slijedeći dokazi: uvidom u Ugovor o kreditu, uvidom u početni otplatni plan, uvidom u očitovanje / potvrdu tuženika od 13. veljače 2026., uvidom u mišljenja prof. dr. sc. Marka Baretića i prof. dr. sc. Aleksandre Maganić, uvidom u sudsku praksu na koju se pozivaju tužitelj u tužbi i podnesku od 22. travnja 2026., i tuženik u odgovoru na tužbu, te saslušanjem tužitelja.

5. Na temelju provedenih dokaza, te savjesne i brižljive ocjene svakog dokaza zasebno i svih dokaza zajedno, u smislu odredbe čl. 8. Zakona o parničnom postupku ("Narodne novine" broj: 53/91, 91/92, 112/99, 88/01, 117/03, 88/05, 84/08, 123/08, 57/11, 148/11 – pročišćeni tekst, 25/13, 28/13, 89/14, 70/19, 80/22, 114/22, 155/23 i 146/25, dalje u tekstu: ZPP), ocjena je suda da je tužiteljev tužbeni zahtjev u cijelosti osnovan.

6. Među strankama u predmetnom postupku nije sporno da su tužitelj i tuženik zaključili Ugovor o kreditu, temeljem kojeg ugovora je tuženik tužitelju kao korisniku kredita odobrio i stavio na raspolaganje kredit u kunsnoj protuvrijednosti iznosa od 28.000,00 EUR, prema srednjem tečaju tečajne liste tuženika važeće na dan korištenja kredita, sa rokom otplate od sto osamdeset mjeseci.

6.1. Među strankama nije sporna visina kondemnatornog tužbenog zahtjeva, odnosno nije sporno da je tuženik po osnovi odredbe čl. 8. Ugovora o kreditu naplatio od tužitelja 17. studenog 2014. kunsku protuvrijednost iznosa od 156,71 EUR, na ime naknade za obradu kreditnog zahtjeva, što je iznosilo 0,55% od iznosa odobrenog kredita.

7. Među strankama je u predmetnom postupku sporno je li ništetna i bez pravnog učinka odredba čl. 8. Ugovora o kreditu, koja glasi: "Za obradu kreditnog zahtjeva Banka obračunava i naplaćuje naknadu u visini 0,55% (nula cijelih pedeset pet posto) od iznosa odobrenog kredita sukladno Uvjetima."

7.1. Sporno je i ima li tužitelj pravo na povrat odnosno isplatu iznosa od 156,71 EUR sa zakonskom zateznom kamatom koja na taj iznos teče od 18. studenog 2014. pa do isplate, a koji iznos je tuženik naplatio od tužitelja po osnovi naprijed navedene naknade za obradu kreditnog zahtjeva.

7.2. Sporno je među strankama i je li nastupila zastara tužiteljeve tražbine.

8. Tuženikov prigovor zastare predmetne tražbine nije osnovan. Odredbom čl. 328. ZOO-a, propisano je da se pravo na isticanje ništetnosti ne gasi, a prema pravnom shvaćanju izraženom na sjednici Građanskog odjela Vrhovnog suda Republike Hrvatske, održanoj 30. siječnja 2020. (Su-IV-47/2020-2), zastarni rok kao posljedica utvrđenja ništetnosti ugovora počinje teći od dana pravomoćnosti sudske odluke kojom je utvrđena ili na drugi način ustanovljena ništetnost ugovora. S obzirom da se odluka suda u pogledu predmetne tužbe odnosi na deklaratorni tužbeni zahtjev u pogledu utvrđenja ništetnosti odredbe čl. 8. Ugovora o kreditu, te kondemnatorni tužbeni zahtjev koji kao posljedica proizlazi iz utvrđenja ništetnosti naprijed navedene ugovorne odredbe; glede predmetne tužbe nije niti počeo teći zastarni rok, odnosno nije po osnovi zastare prestalo pravo tužitelja iz predmetnih tužbenih zahtjeva.

9. U odnosu na spornu činjenicu pitanja ništetnosti odredbe točke 8. Ugovora o kreditu, sud je primijenio odredbe Zakona o zaštiti potrošača ("Narodne novine" broj: 41/14, dalje u tekstu: ZZZP/14), koji zakon je bio na snazi u vrijeme sklapanja Ugovora o kreditu (14. studenog 2014.).

10. Odredbom čl. 49. st. 1. ZZZP/14, propisano je da se ugovorna odredba o kojoj se nije pojedinačno pregovaralo, smatra nepoštenom ako, suprotno načelu savjesnosti i poštenja, uzrokuje znatnu neravnotežu u pravima i obvezama ugovornih strana na štetu potrošača. Odredbom čl. 49. st. 2. ZZZP/14, propisano je da se smatra da se o pojedinoj ugovornoj odredbi nije pojedinačno pregovaralo ako je tu odredbu

unaprijed formulirao trgovac, zbog čega potrošač nije imao utjecaja na njezin sadržaj, poglavito ako je riječ o odredbi unaprijed formuliranog standardnog ugovora trgovca. Odredbom čl. 49. st. 3. ZZP/14, propisano je da ako se pojedinačno pregovaralo o pojedinim aspektima neke ugovorne odredbe, odnosno o pojedinoj ugovornoj odredbi, a cjelokupna ocjena ugovora ukazuje na to da je riječ o unaprijed formuliranom standardnom ugovoru trgovca, to neće utjecati na mogućnost da se ostale odredbe toga ugovora ocijene nepoštenima. Odredbom čl. 49. st. 4. ZZP/14, propisano je da ako trgovac tvrdi da se o pojedinoj ugovornoj odredbi u unaprijed formuliranom standardnom ugovoru pojedinačno pregovaralo, dužan je to dokazati.

10.1. Odredbom čl. 51. ZZP/14, propisano je da prilikom ocjene je li određena ugovorna odredba poštena uzimat će se u obzir priroda proizvoda ili usluge koji predstavljaju predmet ugovora, sve okolnosti prije i prilikom sklapanja ugovora, ostale ugovorne odredbe, kao i neki drugi ugovor koji, s obzirom na ugovor koji se ocjenjuje, predstavlja glavni ugovor.

10.2. Odredbom čl. 55. st. 1. ZZP/14, propisano je da je nepoštena ugovorna odredba ništetna, a odredbom čl. 55. st. 2. ZZP/14, propisano je da ništetnost pojedine odredbe ugovora ne povlači ništetnost i samog ugovora ako on može opstati bez ništetne odredbe.

11. Vijeće Europskih zajednica donijelo je Direktivu (o nepoštenim uvjetima u potrošačkim ugovorima), čija je svrha uskladiti zakone i druge propise država članica koji se odnose na nepoštenne odredbe u ugovorima koji se sklapaju između prodavatelja robe ili pružatelja usluga i potrošača (čl. 1. Direktive).

11.1. Odredbom čl. 3. st. 1. Direktive propisano je da ugovorna odredba o kojoj se nisu vodili pojedinačni pregovori smatra se nepoštenom ako u suprotnosti s uvjetom o dobroj vjeri, na štetu potrošača prouzroči znatniju neravnotežu u pravima i obvezama stranaka, proizašlih iz ugovora. Odredbom čl. 3. st. 2. Direktive propisano je da se uvijek smatra da se o nekoj odredbi nije pojedinačno pregovaralo ako je ona sastavljena unaprijed pa potrošač nije mogao utjecati na njezin sadržaj, posebno u kontekstu unaprijed formuliranog standardnog ugovora. Činjenica da se o određenim aspektima neke odredbe ili o nekoj određenoj odredbi pregovaralo ne isključuje primjenu ovog članka na ostatak ugovora ako opća ocjena ugovora ukazuje na to da se ipak radi o unaprijed formuliranom standardnom ugovoru. Kad god prodavatelj robe ili pružatelj usluga izjavi da se o nekoj standardnoj odredbi pojedinačno pregovaralo, teret dokaza je na njemu. Odredbom čl. 6. st. 1. Direktive propisano je da države članice utvrđuju da u ugovoru koji je prodavatelj robe ili pružatelj usluge sklopio s potrošačem prema nacionalnom pravu, nepoštenne odredbe nisu obvezujuće za potrošača, a da ugovor u tim uvjetima i dalje obvezuje stranke ako je u stanju nastaviti važiti i bez tih nepoštenih odredaba. U pogledu navedenog, svoje stajalište izrazio je i Sud Europske unije u presudi od 27. lipnja 2000. u spojenim predmetima C-240/1998 do C-244/1998.

11.2. Odredbom čl. 4. st. 1. Direktive propisano je da ne dovodeći u pitanje članak 7. Direktive, nepoštenost ugovorne odredbe procjenjuje se tako da se u obzir uzimaju priroda robe ili usluga na koje se ugovor odnosi u vrijeme kada je ugovor sklopljen, sve popratne okolnosti sklapanja ugovora i sve ostale odredbe tog ugovora ili nekog drugog ugovora o kojem on ovisi. Odredbom čl. 4. st. 2. Direktive propisano je da procjena o tome jesu li neke odredbe nepoštenne ne odnosi se na definiciju glavnog predmeta ugovora ni na primjerenost cijene i naknade na jednoj strani, i isporučene usluge i robu na drugoj, sve dok su te odredbe jasno i razumljivo sastavljene. Odredbom čl. 7. st. 1. Direktive propisano je da u interesu potrošača i tržišnih konkurenata države članice osiguravaju da postoje primjerena i djelotvorna

sredstva za sprječavanje stalnog korištenja nepoštenih odredaba u ugovorima koji prodavatelji robe i pružatelji usluga sklapaju s potrošačima.

11.3. U presudi Suda Europske unije, poslovni broj C-26/2013, od 30. travnja 2014., navedeno je da čl. 4. st. 2. Direktive treba tumačiti na način da ugovorna odredba potrošaču ne mora biti samo gramatički razumljiva; što bi u predmetnom slučaju značilo da su tužitelju kao potrošaču sve odredbe Ugovora o kreditu trebale biti objašnjene na jasan i transparentan način, tako da je tužitelj kao potrošač na temelju jasnih, točnih i razumljivih kriterija mogao predvidjeti sve ekonomske posljedice koje za njega proizlaze iz svih ugovornih odredbi, pa tako i u vezi sporne odredbe Ugovora o kreditu.

11.4. Stajališta Suda Europske unije u tumačenju i primjeni Direktive jasno naglašavaju važnost obavješćavanja potrošača prije sklapanja ugovora o svim ugovornim uvjetima i njihovim posljedicama. Takvo obavješćavanje od bitne je važnosti za potrošača jer će samo na temelju prethodne, potpune i razumljive obavijesti potrošač biti u situaciji razumno shvatiti i predvidjeti posljedice i ekonomske učinke koje za njega može imati sklapanje ugovora s takvim ugovornim odredbama.

11.5. Praksa Suda Europske unije iz predmeta poslovni broj C-26/2013 od 30. travnja 2014., odraz je ustaljenog stajališta da se potrošač nalazi u slabijem položaju u odnosu na poduzetnike (u predmetnom slučaju banku), kako u pogledu pregovaračke snage tako i u pogledu razine obaviještenosti, odnosno položaja koji vodi do pristanka na uvjete koje je poslovni subjekt prethodno sastavio, bez mogućnosti potrošača da utječe na njihov sadržaj. Upravo zbog tog slabijeg položaja potrošača, Direktiva obvezuje države članice da propišu mehanizam koji će osigurati da bilo koja ugovorna odredba o kojoj se nije pojedinačno pregovaralo može biti podvrgnuta ispitivanju kako se bi se ocijenilo je li eventualno nepoštena. U hrvatskom zakonodavstvu ta materija je u vrijeme zaključivanja Ugovora o kreditu bila prvenstveno regulirana odredbama ZZP/14.

12. Tužitelj je prilikom provođenja dokaza njegovim saslušanjem na ročištu za glavnu raspravu održanom 9. lipnja 2026., iskazao da mu je tijekom 2014. bio potrebit nenamjenski kredit za adaptaciju kuće, te da je radi ostvarivanja tog kredita otišao u poslovnicu Hrvatske poštanske banke u Vinkovcima, i tamo djelatniku banke rekao kakav kredit mu je potreban, nakon čega je sa djelatnikom banke dogovorio ishodenje kredita u iznosu od 28.000,00 EUR, kao i rok otplate, te visinu rate kredita. Iskazao je da su ga par dana nakon toga nazvali iz banke da dođe potpisati pripremljeni Ugovor o kreditu, te da je potom i došao, i da mu je predložen pripremljeni Ugovor o kreditu. Iskazao je da je prije potpisivanja isti mogao pročitati, no da je obratio pažnju prvenstveno na ono što mu je u tom trenutku bilo najbitnije, a to je iznos kredita, rok otplate, te iznos rate kredita. Iskazao je da o ostalim uvjetima i odredbama Ugovora o kreditu nisu raspravljali, te da mu nije bila niti ponuđena mogućnost raspravljanja o nekim drugim odredbama ugovora, već da je Ugovor o kreditu u pogledu ostalih odredbi bio unaprijed pripremljen te da ga je kao takvog mogao samo prihvatiti. Iskazao je da mu tako prilikom dogovaranja o sklapanju Ugovora o kreditu kao i prilikom samog potpisivanja Ugovora o kreditu, nije od strane djelatnika banke išta spominjana niti naknada za obradu kredita, odnosno da će mu se za obradu kredita obračunati i naplatiti ikakva naknada. Iskazao je da mu stoga niti bilo poznato da će mu se ta naknada naplatiti, niti što znači ta naknada. Iskazao je da nakon što je potpisao Ugovor o kreditu, da su mu sredstva po tom kreditu isplaćena taj ili naredni dan, te da prilikom primitka tih sredstava nije primijetio da mu je naplaćena naknada za obradu kredita. Iskazao je da je posumnjao da mu je ta naknada naplaćena prije nekoliko mjeseci, kada je u razgovoru sa kolegom sa posla saznao da je i njemu naplaćena takva

naknada. Iskazao je da je nakon toga provjerio da li je i on imao u Ugovoru o kreditu odredbu o toj naknadi, te da kada je vidio da jeste, da se potom obratio odvjetniku radi podnošenja predmetne tužbe. Iskazao je i da je u vrijeme ishoda Ugovora o kreditu bio djelatnik policije, što je i sada, te da nije bio obrtnik niti da je imao ikakvu firmu, poduzeće ili slično.

13. Iskaz tužitelja je po ocjeni ovog suda bio uvjerljiv, iskren, jasan i nedvosmislen, bez uočenih elemenata neodlučnosti ili kontradiktornosti, te mu sud stoga u cijelosti poklanja vjeru.

13.1. Iz iskaza tužitelja proizlazi utvrđenje suda da tužitelj prilikom zaključenja Ugovora o kreditu nije imao priliku i mogućnost pojedinačno pregovarati o spornoj odredbi čl. 8. Ugovora o kreditu, koja odredba je bila unaprijed formulirana, te da stoga tužitelj nije imao mogućnost niti utjecati na njezin sadržaj.

14. Odredbom čl. 295. st. 1. ZOO-a, propisano je da su opći uvjeti ugovora ugovorne odredbe sastavljene za veći broj ugovora koji jedna ugovorna strana (sastavljač) prije ili u trenutku sklapanja ugovora predlaže drugoj ugovornoj strani, bilo da su sadržani u formalnom (tipskom) ugovoru bilo da se na njih ugovor poziva. Odredbom čl. 295. st. 2. ZOO-a, propisano je da opći uvjeti ugovora dopunjuju posebne pogodbe utvrđene među ugovarateljima u istom ugovoru i u pravilu obvezuju kao i ove.

15. Na temelju iskaza tužitelja i uvida u Ugovor o kreditu, a napose njegovu odredbu čl. 8., ocjena je suda da je odredba čl. 8. Ugovora o kreditu bila unaprijed formulirana od strane tuženika, kao sastavni dio standardnog ugovora o dugoročnom nenamjenskom kreditu, odnosno da je činila dio općih uvjeta ugovora sadržanih u formalnom (tipskom) Ugovoru o kreditu; te da zbog toga tužitelj nije imao utjecaj na njezin sadržaj.

16. Pri tome valja navesti da tuženik, na kojemu je na temelju odredbe čl. 49. st. 4. ZZP/14, teret dokaza o istome, nije dokazao da se o spornoj odredbi čl. 8. Ugovora o kreditu u pojedinačno pregovaralo sa tužiteljem prilikom zaključivanja Ugovora o kreditu.

17. S obzirom da se po utvrđenju suda o spornoj odredbi čl. 8. Ugovora o kreditu nije pojedinačno pregovaralo, te da tužitelj nije imao ikakvu mogućnost utjecaja na sadržaj te odredbe, kao i da je od tužitelja po osnovi iste nesporno 17. studenog 2014. naplaćena naknada za obradu Ugovora o kreditu u kunsjoj protuvrijednosti iznosa od 156,71 EUR; ocjena je suda da je sporna ugovorna odredba suprotno načelu savjesnosti i poštenja uzrokovala znatnu neravnotežu u pravima i obvezama ugovornih strana na štetu tužitelja kao potrošača.

17.1. Tužitelj pri tome nedvojbeno ima status potrošača, budući da je po osnovi Ugovora o kreditu tužitelj, koji u vrijeme realizacije Ugovora o kreditu nije bio obrtnik ili vlasnik neke firme, ishodio sredstva koja su mu bila potrebna za adaptaciju obiteljske kuće; a odredbom čl. 5. st. 1. točka 15. ZZP/14, propisano je da je potrošač svaka fizička osoba koja sklapa pravni posao ili djeluje na tržištu izvan svoje trgovačke, poslovne, obrtničke ili profesionalne djelatnosti.

18. Sporna odredba čl. 8. Ugovora o kreditu se stoga na temelju odredbe čl. 49. st. 1. ZZP/14, smatra nepoštenom, te je kao takva na temelju odredbe čl. 55. st. 1. ZZP/14 ništetna.

19. Odredbom čl. 323. st. 1. ZOO-a, propisano je da u slučaju ništetnosti ugovora, svaka ugovorna strana dužna je vratiti drugoj sve ono što je primila na temelju takva ugovora, a ako to nije moguće, ili se narav onog što je ispunjeno protiv vraćanja, ima se dati odgovarajuća naknada u novcu, prema cijenama u vrijeme donošenja sudske odluke, ako zakon što drugo ne određuje.

19.1. Odredbom čl. 1111. st. 1. ZOO-a propisano je da kad dio imovine neke osobe na bilo koji način prijeđe u imovinu druge osobe, a taj prijelaz nema osnove u nekom pravnom poslu, odluci suda, odnosno druge nadležne vlasti ili zakona, stjecatelj je dužan vratiti ga, odnosno, ako to nije moguće, naknaditi vrijednost postignute koristi. Odredbom čl. 1111. st. 2. ZOO-a propisano je da se pod prijelazom imovine razumijeva i stjecanje koristi izvršenom radnjom. Odredbom čl. 1111. st. 3. ZOO-a propisano je da obveza vraćanja, odnosno naknade vrijednosti nastaje i kad se nešto primi s obzirom na osnovu koja se nije ostvarila ili koja je kasnije otpala.

20. S obzirom da je tijekom postupka utvrđeno da je sporna odredba čl. 8. Ugovora o kreditu ništetna, tuženik je na temelju odredbe čl. 323. st. 1. i odredbi čl. 1111. ZOO-a, dužan tužitelju vratiti novčani iznos od 156,71 EUR, koji je primio odnosno naplatio od tužitelja na temelju odredbe čl. 8. Ugovora o kreditu, za obradu kreditnog zahtjeva.

21. Tuženik je u skladu s odredbama čl. 29. st. 1. i st. 2. ZOO-a, dužan tužitelju naknaditi i potraživanu zateznu kamatu, koja po osnovi odredbe čl. 1115. ZOO-a, teče na glavnici tražbine od vremena kada je od tužitelja naplaćena sporna naknada i kada je tuženik, kao po ocjeni suda iz naprijed izloženih razloga nepošteni stjecatelj, stekao naplaćeni iznos naknade (156,71 EUR), odnosno kako to tužitelj potražuje od 18. studenog 2014. (kao dana koji slijedi danu naplate predmetne naknade - 17. studenog 2014.), pa do isplate.

22. Odluka o troškovima parničnog postupka temelji se na odredbama čl. 154. st. 1. i čl. 155. ZPP-a, te je sukladna vrijednosti predmeta spora i odredbama Tarife o nagradama i naknadi troškova za rad odvjetnika ("Narodne novine" broj: 138/23, dalje u tekstu: OT). Tužitelju je tako priznat potraživani trošak parničnog postupka u ukupnom iznosu od 221,64 EUR, a koji se odnosi na slijedeće radnje: za sastav tužbe u iznosu od 50,00 EUR (Tbr. 7.1. i Tbr. 54. OT-a), za sastav obrazloženog podneska od 22. travnja 2026. kojim se tužitelj očitovao na navode iz odgovora na tužbu, u iznosu od 50,00 EUR (Tbr. 8.1. i Tbr. 54. OT-a), za zastupanje tužiteljevog punomoćnika na pripremnom ročištu održanom 19. svibnja 2026. u iznosu od 50,00 EUR (Tbr. 9.1. i Tbr. 54. OT-a), te za zastupanje tužiteljevog punomoćnika na ročištu za glavnu raspravu održanom 9. lipnja 2026. u iznosu od 50,00 EUR (Tbr. 9.1. i Tbr. 54. OT-a). Tužitelju je priznat i trošak sudske pristojbe na tužbu u iznosu od 6,64 EUR, i sudske pristojbe na presudu u iznosu od 15,00 EUR.

22.1. Tužitelju je na temelju odredbe čl. 151. st. 3. ZPP-a, na dosuđeni parnični trošak dosuđena i potraživana zatezna kamata, koja teče od dana donošenja odluke o trošku pa do isplate.

22.2. Zahtjev tužitelja za naknadu troška pristupa njegovog punomoćnika na ročište za objavu presude 23. srpnja 2026. u iznosu od 25,00 EUR, odbijen je kao neosnovan, iz razloga što punomoćnik tužitelja nije pristupio na ročište za objavu presude 23. srpnja 2026.

23. Zahtjev tuženika za naknadu troška parničnog postupka u iznosu od 194,14 EUR, odbijen je kao neosnovan u cijelosti, u skladu s odredbom čl. 154. st. 1. ZPP-a, iz razloga što je tuženik u cijelosti izgubio parnicu.

24. Radi izloženog, odlučeno je kao u izreci ove presude.

U Županji 23. srpnja 2026.

Sudac
Tomislav Juzbašić

Uputa o pravnom lijeku:

Protiv ove presude nezadovoljna stranka ima pravo žalbe u roku od petnaest dana. Žalba se podnosi ovome sudu u pisanom obliku, a o istoj odlučuje nadležni županijski sud.

O tom obavijest:

1. Tužitelj po punomoćniku Andreju Gariću, odvjetniku iz Slavonskog Broda.
2. Tuženik po punomoćniku Jurici Barbariću, odvjetniku iz Vinkovaca.

Broj zapisa: **9-3088b-27f1a**

Kontrolni broj: **022a9-822b6-eff04**

Ovaj dokument je u digitalnom obliku elektronički potpisan.

Vjerodostojnost dokumenta možete provjeriti na sljedećoj web adresi:

<https://e-komunikacija.pravosudje.hr/provjera-vjerodostojnosti>

unosom gore navedenog broja zapisa i kontrolnog broja dokumenta.

Provjeru možete napraviti i skeniranjem QR koda. Sustav će u oba slučaja prikazati izvornik ovog dokumenta.

Ukoliko je ovaj dokument identičan prikazanom izvorniku u digitalnom obliku, **Općinski sud u Vinkovcima** potvrđuje vjerodostojnost dokumenta.